

Greet Heyman (30) gaf haar werk als zelfstandige onthaalmoeder op om als kluisnares te leven. Om te leren luisteren naar haar binnenste, had ze stilte nodig. Ze vond die in haar 'kluis van Moria', een kleine chalet in Vlimmeren. Daar leidt ze een leven van soberheid en gebed.

'Ik luister naar de innerlijke roep'

„Na mijn secundair onderwijs in Lier, volgde ik de kandidaturen godsdienstwetenschappen in Leuven. Ik vond dat best interessant, maar het was mij te theoretisch. Ik vroeg mij af hoe ik al dat moois concreet en diep kon beleven. Ik ben toen als onthaalmoeder begonnen om iets helemaal anders, iets praktisch te doen. Niet zonder succes, want nadat ik mij in Bornem als zelfstandige had gevestigd, moest ik weldra mijn aanbod uitbreiden en kon ik met iemand samenwerken. Ondertussen ging mijn zoektocht naar diepte, naar een vorm van religieus leven verder. Een bezoek aan een vriendin die in een Braziliaans benedictinessenklooster verbleef, maakte grote indruk op mij. Ik begon regelmatig de eucharistieviering in de abdij van Westmalle bij te wonen.

Om wat intenser stil te staan bij dat aanhoudende verlangen naar een dieper leven, ben ik nog eens een halve maand naar het klooster in Brazilië getrokken. Het gebedsleven, de soberheid en de eenvoud raakten mij erg. Ik wou een sabbatjaar nemen om uit te zoeken hoe ik die roep naar een radicaler leven moest beantwoorden. Een spontane sollicitatie van iemand die mij als onthaalmoeder kon vervangen, twee maanden voor ik de stap zou doen, kwam als een geschenk uit de hemel.

Ik leefde eerst drie weken mee met de benedictinessen van de priorij Bethanië in Loppem en daarna een hele tijd in de abdij van Westmalle. In het monastieke leven met zijn stilte, zijn getijdengebed, zijn biddende lectuur van de Schrift en eenvoudige handenarbeid werd ik ontvankelijk voor de diepe hunker in mij. Het was een tijd van voorbereiding en onderscheiding. Toch gaf ik mij zeker niet zomaar gewonnen voor het idee als kluisnares te gaan leven.

Paulus zegt dat de Geest in ons pleit met onuitsprekelijke verzuchtingen. Zo heb ik dat bij mijn levenskeuze ook ervaren. Na enige maanden in Westmalle stelde een broeder mij terloops de vraag: 'Wat ga je nu doen?' En het ontsnapte mij met een zucht: 'Als kluisnares leven.' Hij antwoordde alleen: 'Dat is niet onmogelijk.' Meer dan een zucht was het niet, maar het was wel voldoende om mij over de drempel te halen. Van toen af aan is de bal aan het rollen gegaan.

Om de dingen wat scherper te krijgen, had ik een gesprek met broeder Marc, de stichter van de nieuwe gemeenschap van Tibériade in Lavaux-Sainte-Anne. Hij begon zijn religieuze leven als kluisnaar. 'Maak je niet te veel kopbrekens, maar leef', drukte hij mij op het hart. Ik wou graag leven naar het voorbeeld van de oude monniken in de woestijn, maar die hadden bijvoorbeeld van sociale zekerheid noch het voordeel noch de last. Voor die praktische kant van mijn keuze stak ik veel op in La colline de Pénel in Louvain-la-Neuve – een domein waar leken, ook gezinnen, samenwonen, een kerkje openhouden en enkele kluisen ter beschikking stellen. Zij raadden mij aan mensen te zoeken die bereid waren een vzw op te richten. Zo is de vzw 'kluis van Moria' ontstaan, die dit kluisnaarsproject runt.

Greet Heyman.

Het project zou mettertijd zelfbedruipend moeten zijn. Ik kweek groenten en enkele schapen om zo veel mogelijk zelf in mijn voedsel te voorzien. Ik giet ook kaarsen en maak wenskaarten met zelfgeschep papier. De productie en de verkoop zitten nog in de opstartfase, zodat we nog altijd aangewezen zijn op giften om te overleven. De verwarmingskosten en vooral de huur van het chaletje nemen een serieuze hap uit het budget. Het zou mooi zijn, mocht ik gratis ergens een kleine woning met een lapje grond in de ruime buurt van Westmalle kun-

'HET KLUISNAARSLEVEN IS NIET ROMANTISCH. ER IS VEEL STRIJD MEE GEMOEID.'

nen betrekken, of mocht de vzw over voldoende middelen beschikken om iets te kopen. Maar ik probeer me daar niet te veel zorgen over te maken. De kluis van Moria is genoemd naar de plek waar Abraham zich bereid toonde zijn zoon Isaak te offeren, maar daar uiteindelijk door God van af werd gehouden. Moria betekent: 'God zal erin voorzien.' Die naam is een permanente uitnodiging om te groeien in vertrouwen in Gods voorzienigheid. We moeten niet te veel zelf in handen willen nemen.

Mensen vragen mij vaak: hoe leef jij eigenlijk? Wel, een kluisnaar hoeft niet per se een regel te hebben. Hij brengt, zo luidt het, 'tijd door in de tijd'. Hij leeft voor de Heer en in de

Heer. Daarom ook is al zijn tijd en al wat hij doet, voor Hem. Maar als beginnening in de woestijn is het wel aangewezen er een zeker schema op na te houden, met de nodige soepelheid natuurlijk. Je moet nog leren te onderscheiden. Zonder dagorde zou ik te veel mijn eigen zin doen. En daar gaat het uitgeredend niet om, ik wil op het spoor komen wat Hij wil.

Ik volg het monastieke getijdengebed, ik maak tijd voor de 'lectio divina' – de biddende Schriftlezing – voor geestelijke lezing en innerlijk gebed en ik vier dagelijks de eucharistie in de abdij van Westmalle. Het is sowieso vandaag niet makkelijk een plek te vinden om dagelijks eucharistie te vieren. Het is een genade dat in een monastieke gemeenschap te kunnen doen. De eucharistie is de bron waaruit ik leef. Jezus zoeken is voor mij het allerbelangrijkste. De eucharistie is het gebeuren bij uitstek waarin Hij tot ons komt, in woord, brood en wijn.

Ik ga met de fiets en met de bus naar Westmalle. Dat neemt wel wat tijd in beslag, maar mijn tijd is voor de Heer. Ik bid ook onderweg. Ik neem de stilte, mijn zoektocht naar Hem in de eenzaamheid mee naar de wereld. Als een soort getuigenis van zijn aanwezigheid. Maar omgekeerd breng ik ook de wereld bij God. Al wat ik doe en meemaak, probeer ik voor Hem te brengen. Ook de mensen die ik ontmoet: de buschauffeur, toevallige passanten, de mensen met wie ik eucharistie

vier. Of de mensen die mij conserven brengen om aan te vullen waar de tuin tekortschoot.

Naar Hem terugkeren om te danken, dat vind ik ontzettend belangrijk. Ik ben erg getroffen door het evangelieverhaal van de genezing van de tien melaatsen en Jezus' woorden: 'Is er dan niemand, behalve die ene vreemdeling, teruggekeerd om te danken?' Is mijn gebed een dienst aan de wereld? Dat valt zo moeilijk uit te leggen, maar ik wil het graag geloven.

Het kluisnaarsleven is niet romantisch. Er is veel strijd mee gemoeid. Tegen de demonen, zoals de woestijnmonniken zeiden. Je komt hoe dan ook jezelf tegen, mét je duistere kanten. Wie alleen leeft, kan niets meer op anderen afwentelen. En dan is er de strijd met de tijd. Je hebt niet te steun van het klokje of de broeders en zusters die je van het werk naar het gebed roepen.

Maar na een jaar durf ik te zeggen dat ik gelukkig ben met dit leven. In het woord 'monnik' zit het Griekse 'monos', één. Ik interpreteer het als: mens worden uit één stuk. En dat begint met wat je zegt en wat je doet, bijeen te brengen. Durven te leven, ook naar wat je hoort vanbinnen. Daarvoor moet je allereerst luisteren en dus heb je stilte nodig. In de kluis van Moria heb ik het gevoel dat ik eindelijk begin te luisteren naar de roep vanbinnen." **PT**

INFO Kluis van Moria, d'Aestenstraat 33, 2340 Vlimmeren, 03/385.09.19 kluisvanmoria@skynet.be.